

přátelé internacionalistické komunistické skupiny

uvádí

LENINISMUS PROTI REVOLUCI

2. část – Leninismus, likvidátor komunistické ruptury

[Říjen 2017]

--- 25 Kč / 1 € ---

OBSAH

Mezinárodní politika bolševiků

Interimperialistická diplomacie
a zardoušení revoluční ruptury
v Leninově epoše

Vztahy s revolučními skupinami
a bolševická politika, která řídí Ko-
munistickou internacionálu

Fundamentální dualismus

Dodatek 1:

Leninismus jako trvalá kontrarevo-
luce

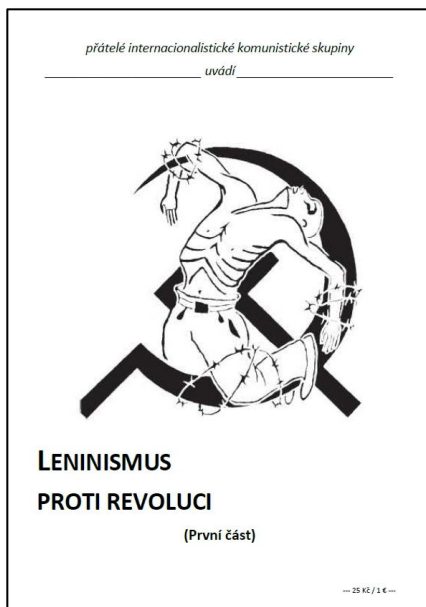
Dodatek 2:

Státní terorismus proti proletariátu

Přátelé Internacionalistické komu-
nistické skupiny
Říjen 2017

Čtěte také

Leninismus proti revoluci

První část – Sociální demokracie,
leninismus, stalinismus

Leninismus proti revoluci

2. část

Leninismus, likvidátor komunistické ruptury

Mezinárodní politika bolševiků

Aktivní roli, kterou leninismus sehrál v boji proti revoluci, jsme již odhalili v několika pojednáních. V roce 1984 jsme ve španělštině publikovali chronologii bolševické mezinárodní politiky. Tyto dokumenty, ačkoli nejsou vyčerpávající a ani úplné, jsou určující pro porozumění procesu mezinárodní likvidace komunistických skupin, do níž se leninismus pustil od samého počátku. Proto se nyní naše skupina pokouší je opravit, vylepšit a rozvinout, aby mohly být publikovány v jiné formě.

V oné výše zmíněné chronologii jsme zdůraznili fakt, že na mezinárodní úrovni byla bolševická praxe vždy v rozporu s revoluční a komunistickou politikou. Jestliže na počátku, nakolik byla revoluce v Rusku a na světě ještě živá, to byl prapodivný mix staré diplomatické a imperialistické politiky ruské buržoazie a opačných impulzů vycházejících z proletariátu, podnětů, které tlačily na pokračování v revolučním boji a zformování důsledné Internacionály, bolševici budou hrát starou dobrou roli sociálně-demokratických centristů a vnutí tuto svou politiku celé Internacionále. Formální Komunistická internacionála je výsledkem tohoto poměru sil. A jestliže na počátku můžeme nalézt prohlášení, která odpovídají elementům revolučního rozchodu s kapitalistickou společností, tak, jak ho požadovala proletářská avantgarda, převaha sociálnědemokratické linie starých bolševiků, jejichž většina nikdy neobhajovala proletářské povstání, velmi rychle vedla k tomu, že převládly staré sociálně-demokratické a oportunistické metody a došlo k opuštění jakýchkoli revolučních úmyslů.

Můžeme si tak ověřit, že již za Leninovy epochy souběžně existovaly klíčové elementy. Na vnitřní úrovni jde o politiku rozvoje kapitalismu, která se potvrzuje stále silněji a opírá se o zvyšování délky a intenzity práce (což s sebou v důsledku nese potlačování stávek a proletářských skupin) a o rozvoj obchodu, na vnější úrovni jde o politiku spočívající

v přistoupení na buržoazní hru, jež nakonec získá navrch a zajde až k uzavírání spojenectví a obchodních a vojenských dohod s velkými imperialistickými mocnostmi. Tuto interimperialistickou politiku ruského státu pak zcela logicky doprovází opuštění celé komunistické ruptury, když se od všeobecných prohlášení Prvního kongresu Komunistické internacionály (Kominterny) dostáváme až k politice, která je pořád víc a víc otevřeně oportunistická a likvidační a která ovládla Druhý a ještě jasněji Třetí a Čtvrtý kongres. Bolševické vedení si přálo použít kapitalismus a stát ve prospěch socialismu,¹ ale v praxi to byl kapitalismus a stát, které využily bolševické radikálně socialistické image, aby se potvrdily a zlikvidovaly revoluci.

Musíme zdůraznit, že tato politika proti revoluci se potvrzuje počínaje prvními dny po říjnovém povstání. Od této chvíle se vedou první rozhovory a pokusy o dohodu s imperialistickými silami a linie revolučního defetismu a světové revoluce je bezohledně obětována, což povede k likvidaci komunistické levice v Rusku. Se založením Kominterny, zvyšují bolševici, kteří ji od počátku řídí, svůj neblahý vliv a jednají jako skutečný buldozer, který zadusí každý revoluční rozchod s kapitálem, zatímco prosazují demokratismus a masovou stranu, a různými prostředky (vyučováním, falzifikováním, pomluvami, výhružkami, demokratickým čachrováním, přímým potlačěním...) zlikvidují ty skupiny a militanty, kteří jsou nositeli tohoto rozchodu.

Je důležité neztratit ze zřetele fakt, že světové prosazení kontrarevoluce – jež později těžce dolehlo i na následující velké vlny třídního boje v letech 1968 – 1973 na celém světě (a které na něj doléhá i dnes!), – by nemohlo být ani tak úplné, ani tak dokonalé, bez oné spektakulární legitimacy, které se těšili bolševici, když dovedli do konce tento proces likvidace, a bez toho, že, pasujíc se na skutečnou autoritu, zlikvidovali veškerou aktivitu komunistických minorit. Pro porozumění tomuto procesu odkazujeme čtenáře na výše zmíněnou chronologii ve španělštině. Zde se spokojíme s pouhým shrnutím centrálních otázek tohoto likvidačního procesu tak, jak se konkretizoval pod vedením samotného Lenina.

Revoluční minority se domnívaly, že v bolševicích našly nejlepší spojení pro rozchod s kontrarevoluční politikou centristů. Bolševici naopak od komunistických skupin požadovali, aby pokračovaly ve spolupráci s centristy či levicí sociální demokracie. Za tímto účelem přijali politiku zmocnění se či spojenectví s některými sektory sociální demokracie, politiku, která vedla k rozředění avantgardy a k vytvoření masových stran bez revoluční síly či ambicí. Revoluční minority počítaly s bolševiky pro přímou akci proti parlamentarismu. Ti však pod záminkou „revolučního parlamentarismu“ prosadili starý parlamentarismus a sociálně demokratický elektoralismus. Volby pak v praxi zlikvidují komunistické strany jako síly revoluční akce. V mnoha případech, jako třeba o několik let později v Itálii, usnadní volební účast policii a státu vyhlazení revolučních kádrů a militantů. Buď je zlikvidují represivní složky, nebo se z nich stanou strukturální síly buržoazního státu.

¹ Mnozí jistě řeknou, že ve skutečnosti měli bolševici jediný cíl – zlikvidovat revoluci, že za tímto účelem používali socialistický diskurs, že jako jiní kontrarevolucionáři toužili po tom, aby se vše změnilo proto, aby mohlo všechno zůstat stejné a že už zde se to potvrdilo. Nesdílíme tuto analýzu, protože nadřazuje tato individua historii tak, jakoby úmyslně řídila kontrarevoluci. Máme spíše za to, že se zde jedná o proces, který je přesahuje. Myslíme si, že to byla kontrarevoluční koncepce sociální demokracie, jež je ovládala, která je přiměla věřit v toto progresistické využití státu a kapitálu pro socialistické účely, aniž by znali základy toho, co jsou kapitalismus a stát.

Revoluční minority chtěly vytvořit stranu, která by byla skutečným revolučním jádrem, jež by se postavilo do čela revoluce a které by se definovalo jako „faktor, který sjednocuje a řídí akce mas“. Bolševici prosadili praxi masové strany ve stylu sociální demokracie, v níž se militanti utopí v mase demokratických voličů. Samotná bolševická strana přestala být skupinou, která, navzdory všemu kolísání, dokázala proti proudu vyjádřit militantní tendence, a transformovala se v masovou stranu (s více než půl milionem členů rok po povstání!) se snadno manipulovatelnou byrokracií, kongresy a dalšími demokratickými manévry.

Revoluční minority volaly po organizování se mimo a proti odborům, sovětům a dalším unitárním organizacím, které se transformovaly v aparát buržoazního státu. Bolševici prosadili politiku syndikalismu a všeobecného entrismu do všech typů státního aparátu (až po spotřebitelská družstva), čímž zlikvidovali rodící se a rozvíjející se revoluční rupturu.

Revoluční minority považovaly všechny centristy, kteří se nerozešli se sociální demokracií za své nepřátele. Bolševici volali nejen po spolupráci, tak jak to činí většina centristů, ale po celém ansámblu (takzvaných) taktik, otevřených dopisů a jednotných front se sociálně-demokratickými sektory, což vedlo k politice front, spojenectví a podřízení proletariátu programu a politice buržoazie.

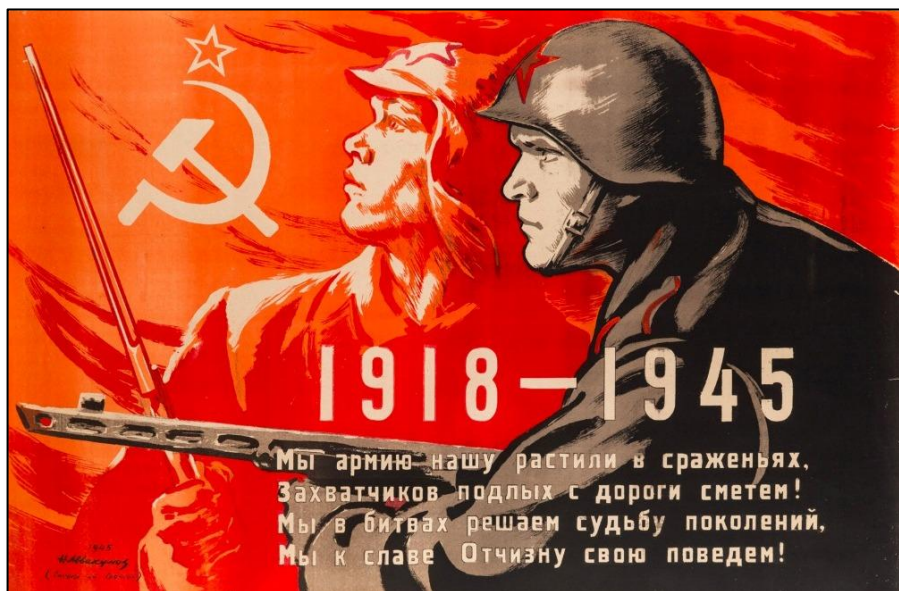
Revoluční minority bojovaly za rozchod s celou demokracií. Bolševici nastolili naprosto demokratická hesla, politiku a lidovou frontu².

Revoluční minority bojovaly společně s proletáři všech zemí bez rozdílu proti „jejich vlastní“ buržoazii a „jejich vlastnímu“ státu. Bolševici nastolili politiku spojenectví a front s různými buržoaziemi, které podle okolností nazývali „nacionalistické“. Tato kontrarevoluční politika lidové fronty, která se na počátku a pod rouškou takzvaného boje za národní osvobození uplatňovala v zemích takzvaně koloniálních či polokoloniálních, se pod záminkou zaostalosti té nebo oné země rozšířila i na další regiony včetně Evropy a nakonec se stala všeobecnou globální antifašistickou taktikou a vedla až k tomu, že se „komunistické“ strany účastnily všeobecné imperialistické války.

Znovu potvrzujeme to, co jsme napsali v oné chronologii: „(...) historie nečekala na Leninovu smrt, aby dopadla špatně. Navzdory této legendě to nebyl skon „velkého muže“, který dal zelenou k podpisu různých vojenských dohod s imperialistickými mocnostmi. A Internacionála nečekala na Leninův odchod, aby mohla zlikvidovat revoluční postoje a frakce a potvrdit se jako prostý nástroj vyjednávání ve jménu ruského státu v aréně mezinárodního kapitálu. Ať už se jedná o mezinárodní úroveň či vnitřní politiku, k rozhodujícím událostem a přijetí určujících postojů došlo během prvních let. Počínaje léty 1921 – 1923 přestává být bolševická politika podněcována počátečními rozpory, poslední stopy mezinárodního boje mezi kapitalismem

² Budou nám říkat, že politika lidových front byla schválena až ve 30. letech a budou mít pravdu. Zde však neodkazujeme na formální, nýbrž na skutečnou lidovou frontu. Budování front s „dalšími dělnickými stranami“, jednotných front skrývá fakt, že se ve skutečnosti jedná o lidovou frontu, protože „dělnické strany“, s kterými se má fronta vytvořit, jsou buržoazními stranami pro proletariát, strany sociální demokracie, tj. strany, které všichni internacionalisté považují za strany otevřeně kapitalistické. Proto mluvíme přímo o lidové frontě a to vedle faktu, že od poloviny 20. let volají významní vůdci Kominterny, jako Dimitrov, po jednotě mezi třídami a vstupování do lidových front.

a komunismem byly smazány. Bolševická politika se transformuje na dokonale koherentní kontrarevoluční politiku. Existuje obecná souvislost mezi potvrzováním politiky obchodních a vojenských dohod s velkými mocnostmi, koncem podpory avantgardních frakcí proletariátu, účastí na mírových konferencích, ústupků cizímu kapitálu v Rusku ve jménu společných zájmů národů, sliby zastavit revoluční agitaci a vychvalováním mírumilovné koexistence na straně jedné... a potvrzováním stále demokratičtější politiky, účastí ve volbách, dělnickou vládou, národním osvobozením a syndikalismem v rámci Internacionály na straně druhé. Existuje i neporušená kontinuita mezi touto politikou a tou, která jí následuje: lidová fronta, antifašistická fronta, národní fronta... přijetí do Společnosti Národů, rozpuštění internacionály, pakt s Hitlerem o neútočení a konečně i přímá účast v tak řečené druhé světové válce.“ ★

Interimperialistická diplomacie a zardoušení revoluční ruptury v Leninově epoše

Od povstání v říjnu roku 1917 považovali bolševici, navzdory všem svým krásným řečičkám, své vítězství nikoli za jednu vyhranou bitvu ve všeobecné válce mezi světovou buržoazií a světovým proletariátem, bitvu, v níž již hranice mezi zeměmi nehrají roli, nýbrž za dobytí ruského národního státu. Proto, místo toho, aby pokračovali v mezinárodní revoluční válce, kterou toto povstání potvrdilo (připomeňme, že velká část bolševiků a především jejich vedení se povstáním neúčastnila a dokonce se stavěla proti němu!), se bolševici etablovali jako vláda a obrátili se na své zahraniční protějšky. První věc, kterou opustili, byl proto onen fundamentální proletářský postoj – boj proti buržoazní válce i buržoaznímu míru a boj za revoluci, postoj, který Lenin přijal během války a který, stejně jako jiní buržoazní socialisté opustil ve prospěch pacifistické pozice typické pro social-imperialismus. Předtím než začali volat po kontinuitě mezinárodního revolučního boje a od prvních dnů povstání, se bolševici obrátili na diplomaty³ a vlády z celého světa a snažili se s nimi uzavřít všechna možná spojení. Leninovo kolísání pokud jde o povstání a fakt, že se starí bolševici stavěli proti jakékoli třídní politice, rozdělovaly vedení bolševické strany. To se snažilo o dohodu s ostatními sociálně-demokratickými stranami, především s menševiky, kterým nabídlo účast ve vládě, o niž však menševici nestáli⁴. Vedení strany zároveň pochlebují spojencům z Dohody, kteří bolševiky považují za jediné schopné reorganizovat zastaralou armádu tak, aby mohlo Rusko pokračovat ve válce. Přátelství, které se během prvních bouřlivých dnů rozvine mezi Leninem, Trockým a Jacquesem Sadoulem (ti tři se schází denně a jejich setkání trvá pokaždé mnoho hodin), umožní udržovat tento vytrvalý flirt s Dohodou, zatímco se v zákulisí připravuje vyjednávání s Německem. Tak určí Sadoul spolu s Trockým a Leninem podmínky separátního míru s Německem (francouzský stát se zatím prostřednictvím Sadoula ujistí o tom, že tento mír je ve skutečnosti nerealizovatelný)⁵ a zároveň obdrží od bolševiků formální slib, že reorganizují ruskou armádu, o což šlo buržoazii Dohody především. Během prosince 1917 přislíbí Trockij a Lenin během několika různých formálních i neformálních schůzek (mezi Trockým a Noulensem, francouzským velvyslancem) reorganizovat ruskou armádu, na jejímž rozkladu se předtím podíleli. Lenin je od začátku nejnadšenějším stoupencem imperialistické politiky míru. Tak 6. prosince 1917 Sadoul píše: „*Lenin mi s nadšením vyprávěl o rozhovorech mezi Noulensem a Trockým. Tvrdil, že si je jistý přátelskou spoluprací spojenců z Dohody a jejich budoucí účastí na všeobecných mírových jednáních.*

³ „*Následujícího dne (po povstání, poznámka IKS) ujistila zpráva v tisku všechny zaměstnance ambasád a zahraničních misí o respektu, který chce druhá revoluce projevit ve vztahu ke Spojencům.*“ (Jacques Sadoul, *Poznámky o bolševické revoluci*, str. 55). Jacques Sadoul byl kapitán francouzské armády a socialista, kterého v roce 1916 jeho vláda vyslala do Ruska na špiónážní misi. V roce 1917 se nacházel v Petrohradě a stal se prostředníkem mezi Dohodou a bolševiky ochotnými vyjednávat.

⁴ Podle Sadoula to Lenin navrhnul jako první. V Leninově díle se on sám o něco později staví proti tomuto řešení, které budou renomovaní bolševici obhajovat před Ústředním výborem až do chvíle, kdy se ocitnou v menšině a pod hrozbou vyloučení se ho nakonec vzdají.

⁵ „*Už jsem jim navrhnul celou sérii podmínek předcházejících uzavření příměří, před nimiž se budou němečtí vyjednávači třást hrůzou: pokračování sbratřování a revoluční agitace, zákaz převážení vojenských jednotek z jedné fronty na druhou, vyjednávání na neutrálním nebo ruském území, vojenské podmínky, které jsou pro Německo velmi nevýhodné atd., atd.*“ Jacques Sadoul, *tamtéž*, str. 120.

Bylo těžké přimět ho k tomu, aby zvážil hloubku propasti, která ještě dělí tyto naděje od skutečnosti“.⁶

V únoru 1918, „před novou invází německé armády, se Trockij pokusil o diplomatické sblížení, aby se mu dostalo pomoci spojeneckých imperialistických sil. Vyjednává se o možnosti ‘boje proti společnému nepříteli’ (Trockij) a o rekonstrukci ruské armády za pomoci spojeneckých poradců. Ačkoli rozhovory nepokročily vzhledem k vzájemné nedůvěře, představují nicméně první důležitý krok v uplatňování teorie účasti ve hře interimperialistické rovnováhy, kterou bude Trockij po letech připisovat Stalinovi“.⁷ Musíme zdůraznit, že 22 února, během zasedání Ústřední komise bolševické strany, byl návrh požádat anglo-francouzský imperialismus o vojenskou a ekonomickou pomoc přijat. Ve skutečnosti existovala politika vyhledávání imperialistických společenství již ve dnech bezprostředně následujících po povstání. Jak píše Sadoul v dopise ze 7. ledna 1918: „Jsou to již dva měsíce, kdy neuběhl ani jeden týden, aniž by mým prostřednictvím bolševici nežádali, sice polooficiálně, ale upřímně, vojenskou pomoc spojenců.“

Nebylo zatím dostatečně zdůrazněno, jak moc tato politika znamená na jedné straně totální opuštění světového proletářského boje proti všem národním armádám (politika, kterou revolucionáři kvalifikují jako „kapitulační“) a na druhé straně potvrzení bolševiků jakožto šéfů dalšího národního státu, šéfů, kteří v rámci kontinuity imperialistických válek a míru nahradili sociální demokraty a carismus. Reorganizace staré buržoazní armády byla tudíž naprosto logickým krokem.

A tak, pod záminkou německé ofenzivy, začne v únoru 1918 organizování armády, kterou Lenin a Trockij slíbili spojencům z Dohody: jsou zavedeny masivní odvody a obecné normy vojenské disciplíny („vnější formy respektu“, vojenské salutování, povinné formulky pro komunikaci s nadřízenými, privilegia pro důstojníky...). Tato opatření, kterým tleskají i samotní stoupci carismu, umožní spolupráci s bývalými carskými důstojníky. To vše zároveň nebrání tomu, aby byly schváleny podmínky stanovené Německem, a o několik dnů později je tak podepsána ona známá Brestlitevská dohoda.

Prosazování takové politické linie samozřejmě vzbudilo proletářský odpor, především v řadách revolucionářů. A nejjasněji bude tento odpor vyjádřen v samém srdci bolševické strany. První opozice vůči Leninově politice adresuje Ústřednímu výboru dopis, v němž se jasně vyslovuje proti kapitulaci několik dní před podpisem Brest-litevské smlouvy: „*Souhlas [který dal Ústřední výbor strany německým imperialistům] vydaný při prvním útoku nepřátel proletariátu znamená kapitulaci avantgardy mezinárodního proletariátu před mezinárodní buržoazií. Ukazuje celému světu slabost diktatury proletariátu v Rusku, zasazuje ránu proletářské věci na celém světě, ránu, která je v době revoluční krize v západní Evropě mimořádně tvrdá, a zároveň vztýčuje bariéru mezi mezinárodním hnutím a ruskou revolucí. Rozhodnutí uzavřít mír za každou cenu, rozhodnutí přijaté pod tlakem maloburžoazních elementů a maloburžoazních proudů, proletariátu nevyhnutelně přinese ztrátu jeho vůdčí role nejen na Západě, ale i v samotném Rusku... Žřící se proletářského postoje v zahraničí nás nevyhnutelně připravuje na to, že bude opuštěn*

⁶ Jacques Sadoul, tamtéž, str. 161.

⁷ Úryvek z naší výše citované chronologie.

*i v tuzemsku. Máme za to, že poté, co dobyl moc, poté, co úplně rozbil poslední bašty buržoazie, bude proletariát konfrontován s úkolem vést občanskou válku na mezinárodní úrovni a žádná nebezpečí ho nemůže od splnění tohoto úkolu odvrátit. Zřící se tohoto úkolu by znamenalo odsoudit proletariát k porážce prostřednictvím jeho vnitřní desintegrace a to by se rovnalo sebevraždě.*⁸

Jak je vidět, revolucionáři si byli jasně vědomi toho, že Lenin a spol. opouštějí základní proletářské postoje a že vyjednávání mezi státníky na zahraniční úrovni znamená skutečnou kapitulaci před světovou buržoazií, která povede ke kapitulaci i doma, a že se právě vzdávají nejdůležitějšího a nejrozhodnějšího kroku: celosvětového rozšíření revoluce. Toto prohlášení soudruhů bojujících proti Leninovi je velmi jasnovidné, ačkoli by byla chyba, vysvětlovat tuto politiku tlakem maloburžoazie: jde prostě o buržoazní, kapitalistickou, imperialistickou politiku. Jak ještě zdůrazníme, v po sobě jdoucích rozhovorech se světovou imperialistickou diplomacií bude postoj bolševiků, pokud jde o opuštění mezinárodního rozšíření revoluce, pokaždé zřejmější. Konkrétně jde o Brestlitevský mír, který je tvrdou ranou pro proletariát a revoluci na celém světě a především v daném regionu, kde představuje očividnou zradu revolučních zájmů. Tato bolševická praxe proti revoluci posílila potácející se světovou buržoazii a přispěla k tomu, že se imperialistické válka rozhořela s novým žářem.

Bolševické příměří upevnilo imperialismus na celém světě, vlilo novou krev do žil německé buržoazie a německého státu v jejich boji proti proletariátu, který se v Německu nachází uprostřed revolučního boje. Ale obecně podpis této mírové smlouvy vydává proletariát celé střední a východní Evropy na pospas německým vojenským botám: na Ukrajině, ve Finsku, Livonsku, Estonsku, na Krymu a na Kavkazu a v řadě regionů na jihu Ruska.

Podpis takového míru byl pro německé militaristy, kteří již museli čelit revolučnímu defétismu a žili v naprosté nejistotě, skutečnou podporou ze strany bolševiků, podporou, která je posílila v boji proti německému proletariátu a která jim umožnila znovu na svém území zavést (společně s dalšími nacionálně – imperialistickými frakcemi buržoazie) bílý teror. Ve jménu ruského proletariátu a na základě starého buržoazního příkázání o „*právu lidu na sebeurčení*“, jehož se sociální demokracie a Lenin dožadovali ve jménu socialismu!, vzkazují bolševici proletářům v těchto regionech, které právě planou ohněm revolučního boje: „*Ať si každý poradí, jak umí*“. Všechny principy mezinárodní solidarity a revolučního boje jsou opuštěny ve jménu Leninova příměří a jeho oportunistické politiky, která znamenala následující: my, my už jsme si revoluci udělali, teď můžeme vyjednávat s vašimi katany.

Tato kapitulace, která přispívá k posílení imperialismu, zároveň znamená posilování světové války: už před oficiálním podpisem smlouvy jsou němečtí vojáci po stovkách tisíc přesouvání z ruské fronty do Francie a Itálie... Příměří zasadí tvrdou ránu sbratřování vojáků a revolučnímu defétismu, probíhajícím povstáním a plně se rozvíjícímu revolučnímu hnutí. Hluboce kontra-revoluční podstatu brestlitevské smlouvy můžeme pochopit jedině, pokud vezmeme v úvahu

⁸ Tento dopis byl Ústřednímu výboru předložen 22. února 1918 a podepsali ho významní členové tohoto výboru jako Oppokov, Lomov, Urickij, Bucharin a Bubnov a mnoho dalších lidových komisařů jako Stukov, Bronskij, Jakovleva, Spundé, Pokrovsky a Pjatakov.

to, co znamenala pro proletářská povstání, která v tomtéž okamžiku probíhala v celém Německu. Příměří posiluje imperialismus a imperialistickou válku, přesně tak, jak na to upozorňovala německá, ruská a další komunistická levice. I Rosa Luxembourgová, kterou nepochybně nemůžeme považovat za levou komunistku, odsoudí v jednom ze svých posledních textů kontrarevoluční smysl tohoto „spáření Lenina s Hindenburgem“.⁹

V textu „Proč jsme proti brestlitevskému míru“ deklaruje I. Steinberg (levý eser): „*Dělníkovi či rolníkovi nezáleží na tom či onom území nebo na takovém či makovém pojmenování nějakého území, to, co je mu drahé je obyvatelstvo, které na tomto území bydlí a společenský režim, pod nímž žije. Duši Revoluce nezasáhlo pouze to, že mnohé regiony jsou nyní od velkého Ruska odděleny, ale i to, že tyto regiony přešly od revoluční moci k moci reakce, k moci pozemkových vlastníků, carů a kapitalistů... ano, v tomto smyslu by se ruská Republika ráda stala velmocí: nechce být Velkou Mocností Revoluce a socialismu...brestlitevský mír nás jedním rázem odvrátil od tohoto úkolu extenze. Připravila nás o pomoc a revoluční spolupráci milionů uvědomělých dělníků a rolníků a je naopak připravila o naši pomoc a naši spolupráci“.¹⁰*

Lenin ve své kritice proti Kautskému převezme obvinění levých komunistů, podle nichž německý proletariát svou účastí na válečném masakru zradil proletariát v Evropě, Finsku, Ukrajině, Lotyšsku, Estonsku atd., ale zamílí fakt, že jeho vlastní politika vede k tomu, že se ruský proletariát účastní té samé zrady, když skrze příměří a leninistickou ideologii národního sebeurčení zanechá proletáře ze všech těchto oblastí na pospas německým militaristům a mezinárodní kontrarevoluční represi. Lenin říká: „*Kautsky ve skutečnosti dobře ví, že toto obvinění bylo vzneseno německými levými socialisty, Spartakovci, Liebknechtem a jeho přáteli. Toto nařčení vyjadřuje jasné vědomí faktu, že německý proletariát se na ruské a mezinárodní revoluci dopustil zrady, když rozdrtil Finsko, Ukrajinu, Lotyšsko a Estonsko.*“ Politika Sociálnědemokratické strany Německa (SPD) a Nezávislé sociálně demokratické strany Německa (USPD) skutečně nejen uspěla ve své snaze zbrzdit revoluci, ale otevřeně napomáhala německému militarismu a umožnila jeho využití při masakrování našich třídních bratrů a sester na celém světě. Ale Leninova politika vedla k tomu samému a Lenin to systematicky přecházel mlčením. Izolace

⁹ „*Srdce ještě hřejí scény sbratřování s ruskými revolučními vojáky, společné skupinové fotografie, písně a provolávání slávy Internacionále a němečtí „soudruzi“ už se zařatými pěstmi spěchají do žáru akce hrdinských mas, aby teď zase oni mohli vraždit francouzské, anglické a italské proletáře. Dodávky čerstvého masa pro německá děla odrazí desetkrát silnější žár masakru na západní a jižní front. Je jasné, že Francie, Anglie a Spojené státy budou muset vyvinout konečné a zoufalé úsilí. To znamená, že ruské příměří a separátní mír na Východě, který bude následovat, nejprve vyústí nikoli k urychlení míru obecně, ale především k prodloužení genocidy a monstruóznímu nárůstu její krvavé povahy, a vedle dalších obětí, které si vybere na obou stranách, budou ty, které si již vyžádala, vypadat směšně. Značné posílení vojenské postavení Německa a i jeho choutek a nejodvážnějších projektů anexí na projektech, bude následovat.*“

Rosa Luxembourgová, *Historická zodpovědnost*, leden 1918. To, co Luxembourgová v tomto textu tvrdí, se nám zdá nepochybné. Musíme však mít na paměti, že jí samotné se nikdy nepodařilo rozejít se s ideologickými základy sociální demokracie, a že hrála roli centristky proti komunistické roztržce s kapitálem v Německu.

¹⁰ Steinberg, I., *Leví eserí v ruské revoluci. Málo známý boj*.

proletářů v daných oblastech tváří v tvář bílému teroru a německému militarismu je také přímým důsledkem Leninovy imperialistické mírové politiky.

Tato kontrarevoluční politika, prezentovaná jako „nevyhnutelné příměří“ se později stane samotným archetypem mezinárodní leninistické politiky. Dnes uzavíráme spojenectví s jedním imperialismem, zítra ho uzavřeme s jiným, a to pokaždé dovolávajíc se nutného zla, menšího zla. Revoluční boj bez spojenectví či zisku pro jiné buržoazní frakce se systematicky odkládá. Argument je pokaždé stejný, všechno je lepší než takový boj, protože bychom mohli riskovat „porážku revoluce“. Jako kdyby tato politika nebyla nejhorší porážkou revoluce sama o sobě. Jako kdyby bylo pro revoluci něco horšího než kontrarevoluce, k níž došel ruský a světový stát pod vedením Lenina, Trockého, Stalina...! Musíme zdůraznit, že na počátku byla tato leninistická politika všude v menšině: ve výborech, ve straně, v sovětech, ve městech, na venkově... a že to bylo jen prostřednictvím nejrůznějšího manévrování, že Lenin a jeho věrní uspěli a demokraticky ji prosadili jako většinou a jejím jménem podepsali mírovou dohodu. Později se tato oportunistická politika, demokratické čachry, nactiuthání a čistky stanou obecnou normou starých bolševiků, kteří nikdy nepodporovali povstání (Kameněv, Zinovjev, Stalin...) a kteří se společně s Leninem prosadí ve straně, v Rusku a postupně i v Internacionále.

Tím, že podepsali Brestlitevský mír, dodrželi Trockij a Lenin sliby dané spojencům a jako pokračování reorganizace ruské armády¹¹ plánují společně s několika bývalými carskými důstojníky i reorganizaci námořnictva a ozbrojených sil všeobecně. Provádějí tak to, co dělá každý buržoazní stát, a co po nich za daných okolností vyžaduje spojenecká buržoazie. V dubnu/květnu 1918 je nařízena militarizace obyvatelstva a z dobrovolného rekrutování se stávají povinné odvody dělníků a „rolníků“. Je obnoven trest smrti a uplatňuje se proti všem, kteří odmítají nucené verbování. Ve stejné době se bolševici pokoušejí organizovat ekonomiku na základě „ústupků mezinárodnímu kapitálu“¹², vysocí správní úředníci a technokrati dostanou vysoké platy, zatímco jsou uplatňována opatření, která směřují k přímému zvýšení míry vykořisťování proletářů, což Lenin shrne následovně: „*Posílení disciplíny a růst produktivity práce (sic)*“¹³, *zavedení kusové mzdy, uplatňování vědeckých a pokrokových poznatků taylorismu.*“ Tento otevřeně buržoazní program, který se všemi prostředky snaží zvýšit vykořisťování proletariátu a tím i míru zisku, doprovází celá řada ústupků a návrhů směrem k mezinárodnímu kapitálu, aby mohly být využity „sovětské“ výrobní síly. Vychvalují se nejen ruské přírodní zdroje, ale explicitně i vynikající podmínky k vykořisťování ruských proletářů, kteří jsou v zemi takzvané

¹¹ Vzhledem k tomu, co rozvíjíme v našem textu, je logické, že mluvíme o ruské armádě a její reorganizaci jako ruské armády (na rozdíl od rudých gard nebo toho, co bude později známé jako „machnovská armáda“), jako pokračování carské armády (předpisy a hierarchie historické carovy armády jsou obnoveny), a že nemá v tomto případě smysl hovořit o proletářské armádě, jako to dělají bolševičtí vůdci. Takové označení stejně jako název Rudá armáda je čistou mystifikací leninismu, trockismu a stalinismu.

¹² Takzvané ústupky mezinárodnímu kapitálu nejsou jen ekonomické, ale samozřejmě také politické a programatické. Jsou v naprostém protikladu k abecedě komunistické boje: kapitál je neoddělitelný od míry zisku a tudíž i od nárůstu vykořisťování proletářů. I to Lenin garantuje.

¹³ To je opět důkaz, že Lenin vidí věci stejně jako šéfové: ztotožňuje navýšení práce (více disciplíny, zvyšování množství a intenzity práce) a zvýšení produktivity práce, která však, jak už jsme řekli, znamená pravý opak (méně práce k výrobě toho samého množství!). Citát pochází z práce *Bezprostřední úkoly sovětské moci. Teze.*

u moci. Tak bolševici předloží v květnu 1918 Robinsovi¹⁴ memorandum, které je později představeno i ministerstvu zahraničí Spojených států, v němž jsou poprvé uvedeny výhody, které bolševici nabízí severoamerickým kapitalistům, pokud budou participovat na těžbě v dolech, budování dopravní infrastruktury, zavádění moderních metod do zemědělství a na čerpání bohatství Sibíře výměnou za zemědělské produkty. Tento dokument, který zcela bez skrupulí vyzývá k vykořisťování ruských proletářů, zatímco Lenin a jeho strana tlačí všemi možnými prostředky na zvýšení míry vykořisťování, ukazuje, do jaké míry tato strana dělá všechno proto, aby nabídla nejlepší podmínky pro rentabilitu podnikání a přilákala kapitál, tj. aby obětovala proletáře, maximálně zvýšila míru vykořisťování a zisku pro kapitál stejně, jako by to dnes udělala jakákoli vláda (pravcová i levicová a to navzdory všem deklaracím a socialistickým formulkám). Nesmíme zapomínat, že zvýšení vykořisťování v jedné zemi zhoršuje životní podmínky světového proletariátu. Když tedy Lenin a spol. nabízí nejlepší podmínky pro rentabilitu investic v Rusku, zlepšují tak zároveň nejen rentabilitu mezinárodního kapitálu v zemi, ale zároveň i sociální a politickou moc kapitálu čelícího bojujícím proletářům na celém světě. To je objektivně, bez ohledu na dobrou vůli či bolševické deklarace, staví na stranu světové buržoazie proti proletariátu celého světa.

Světová buržoazie až na několik výjimek zpočátku tento buržoazní program bolševiků nechápla, ačkoli by si jejich politika zasloužila titul politické avantgardy kontrarevoluce. A skutečně, buržoazie je zatím z bolševiků vyděšená. V následujících měsících se všechny mezinárodní buržoazní vojenské síly (ruské, japonské, francouzské, anglické, severoamerické...) sjednotí proti Rusku, což bolševikům dodá zdání radikality, protože opustí svou otevřeně imperialistickou politiku a budou znovu vypadat jako „internacionalističtí proletáři“. Tato provizorní a zdánlivě „internacionalistická“ praxe není výsledkem nějaké neměnné strategické linie, ale konkrétních podmínek izolace a střetu s jinými národními státy. Bolševici jsou přinuceni opustit ve vztahu k jiným vládám diplomatickou politiku a koncentrují své mezinárodní aktivity do vyzývání proletariátu a volání po světové revoluci.

Tato radikální fáze, která bude trvat až do konce roku 1920, se časově shoduje s finální fází největší revoluční vlny v historii proletariátu, což udělá z bolševického oportunismu v jistých aspektech zdánlivě revoluční postoj. Ale i když se během této krátké doby bolševici pasovali do role mluvčích „*nové, skutečně komunistické a revoluční, internacionály*“, nadále pokračují v jednáních a uzavírají smlouvy s těmi, kteří přímo potlačují proletariát. V období mezi lednem a dubnem 1919 učiní bolševici několik pokusů o smíření se spojeneckými armádami a explicitně deklarují, že uznávají „*finanční závazky věřitelů, kteří mají občanství jedné ze spojeneckých mocností*“. Což znamená, že bolševici uznávají dluhy vzniklé za carismu a dokážou tak svým protějškům po celém světě, že jsou skutečně státotvornou silou. Čičerin, komisař pro zahraniční záležitosti prohlásí, že je to první příklad výzvy k mezinárodnímu smíření ve jménu finančních výhod a že se jedná o „*jeden z nejvýjimečnějších aspektů Leninovy zahraniční politiky*“. Opravdu výjimečný aspekt, pokud chceme i nadále věřit, že by taková politika měla být k užítku proletariátu, ale naprosto banální a obvyklý, pokud vezmeme v úvahu, že prospívá

¹⁴ Raymond Robins, major amerických zpravodajských služeb, který byl do Ruska vyslán tajně, jako zástupce vedoucího Červeného kříže. Jeho úkolem bylo udržet Rusko ve válce proti Německu. Bude hrát velkou roli při obnově vztahů mezi ruskou vládou a jejím „americkým přítelem“.

především buržoaznímu státu, ruskému státu, tak jako celá Leninova politika. A je to ještě horší, pokud uvážíme sabotování proletářského boje, které tato interimperialistická politika konkrétně představuje. Stačí jako jediný příklad uvést otevřenou sabotáž, kterou představuje takový typ vyjednávání během proletářského povstání v březnu 1920 v Německu.

Bolševická politika dobrých interburžoazních vztahů vůči kapitalistům celého světa, která se projeví ve znovupotvrzení ruského státu jako imperialistické mocnosti, jíž byla v carské epoše, a jež dosáhne vrcholu v období stalinismu, permanentně určuje vztahy s proletářskými silami a organizacemi v procesu rozchodu se sociální demokracií. Počínaje prvními kontakty s německou buržoazií a vojenskými kádry se bolševici dostávají do rozporu s různými proletářskými politickými skupinami v samotném Rusku: ustavení skupin levého komunismu z bolševiků stojících v opozici proti Leninově politice, odpor a vzpoura levých eserů a anarchistických a/nebo anarchokomunistických skupin. Od června/července 1918 dojde v protestech proti buržoazní politice bolševiků ke kvalitativnímu skoku – povstání levých Eserů, zavraždění německého velvyslance Mirbacha a několik pokusů o zavraždění samotného Lenina. Tato opozice, která se vyjadřuje jak v teoretických postojích, tak v praxi, je velmi různorodá a rozporuplná, a pokud je její významná část prostě hluboce sociálně demokratická (menševici, libertariáni a „obranáři“ tj. ti, kteří podporují válku, tak jak se k ní přihlásili ve svém „Manifestu šestnácti“) či ovlivněná nacionalistickou opozicí, existuje vedle ní také skutečný proletářský odpor představovaný především částí bolševiků, levých eserů, či těch, kteří se hlásí k anarchismu jako třeba machnovské hnutí. Od chvíle, kdy se dostali k moci, uplatňují bolševici jak represí proti kontrarevolučním silám, tak otevřený teror proti proletářským a revolučním organizacím, které se staví proti jejich politice. Toto potlačování proletářských skupin a revolučních menšin, které se odehrává od samého začátku, zesílilo počínaje polovinou července 1918 a nepopíratelně překročí nový kvalitativní práh v okamžiku, kdy zahájí represí revolučních hnutí na Ukrajině, na venkově, v Tambově... a pozdější potlačení povstání v Kronštadu v roce 1921. ★

Vztahy s revolučními skupinami a bolševická politika, která řídí Komunistickou internacionálu

Jestliže oportunistická politika prvních let vyvolává mezi avantgardou proletářských skupin světa dezorientaci a dezorganizaci, rok 1919 (kdy se konal 1. kongres Komunistické internacionály) je všeobecně považován za období, kdy byla bolševická politika nejradiikálnější. Některé dokumenty (Platforma, Manifest) projednáváné na tomto kongresu skutečně vypadají jako elementy rozchodu s mezinárodním kapitálem a speciálně se sociálně demokratickou tradicí, zároveň se tu však vychvaluje „revoluční využití parlamentu“, což je postoj, který je v naprostém rozporu s tím, jak se komunisté na celém světě k otázce ve stejnou dobu staví. Ve více než patnácti zemích se na základě rozchodu s buržoazním socialismem ustavily různé velké skupiny. Tyto organizace volaly po ustavení strany mimo a proti sociální demokracii, považovaly jakýkoli druh parlamentarismu a voleb za kontrarevoluční a různými způsoby rozvíjely globální kritiku demokracie a sociální demokracie.

Během celého roku 1919 se na celém světě objevují velká povstalecká hnutí a stávky, ale bolševici ve stejné době brání, buď přímo, nebo prostřednictvím Výkonného výboru Komunistické internacionály, elektoralismus a parlamentarismus v opozici proti proletářskému hnutí a levým komunistům. Podtrhněme, že již první oběžník Výkonného výboru („*Parlamentarismus a boj za sověty*“) ze září 1919 obhazuje nutnost „taktického“ (sic) využití parlamentarismu,¹⁵ a že o měsíc později, na kongresu Německé komunistické strany (KPD) v Heidelbergu, Radek¹⁶ jménem bolševiků obhazuje účast ve volbách a v odborech, čímž se v kritickém momentu otevřeně postaví proti komunistické levici. Brutální represe, která v tom okamžiku v zemi řádí, zabránila několika delegacím „levých komunistů“ zúčastnit se heidelberského kongresu. Levi¹⁷, podporovaný bolševiky a speciálně Radekem, využije této situace k tomu, aby vyloučil všechny komunistické militanty.

Je potřeba zdůraznit, že v této době už Radek sepsal svůj odporný spisek „*Vývoj světové revoluce a úkoly komunistické strany*“, skutečného předchůdce Leninovy „*Dětské nemoci*“, na kterou Anton Pannekoek odpoví ve svém díle „*Světová revoluce a komunistická taktika*“, které je pro odhalení leninismu zásadní.

V této situaci už Radek a Levi, kteří se, proti všemu co hlásá německá komunistická levice a co potvrzuje i samotný boj proletariátu, paktují s USPD (levice německé sociální demokracie), otevřeně obhazují frontismus a mluví o ustavení „dočasného bloku“ KPD a SPD. Je důležité zdůraznit, že tato taktika front je v naprostém rozporu s praxí proletářské avantgardy otevřeně konfrontující sociální demokracii. Vrcholu pak tato politika dosáhne v roce 1920 během proletářského povstání v Porúří. Leninističtí bossi KPD hnutí sabotují a vyzývají k vytvoření jednotné fronty s přímými nepřáteli proletariátu. To znamená, že navzdory všem očekáváním, zatímco je

¹⁵ Leninská politika proti komunistické levici se utvrdí mezi I. a II. Kongresem Kominterny.

¹⁶ Karl Radek, bývalý militant komunistické levice, který se stane Leninovým mužem v Německu a bude spolu s ním prosazovat všechny staré taktiky sociální demokracie a oportunistů, které odsoudil Anton Pannekoek.

¹⁷ Paul Lévi, pravcový následník Luxembourgové a vyhlášený nepřítel komunistické levice.

mezinárodní boj proletariátu v plném proudu, bolševici otevřeně obhajují nejen syndikalismus a parlamentarismus, ale také vytvoření jednotné fronty s výslovnými nepřáteli proletariátu, kteří potlačovali a stále potlačují mezinárodní boj naší třídy. V tomto smyslu je kontrarevoluční politika bolševiků v Německu během doby, kdy proletariát prokazoval svoji sílu, předobrazem politiky, kterou budou později prosazovat po celém světě. V okamžiku, kdy Lenin podporuje tuto politiku proti komunistickým minoritám, napíše jim, aby minimalizoval rozpory. O rok později přizná, že šlo také jen o manévr, o prostou „otázku taktiky“. Prohlásí, že bylo nutné „podporovat komunistickou levici“, ale že „teď už na ni nebudeme upozorňovat, už o ní nebudeme mluvit“, jak vyžaduje taktika jednotné fronty jako předobraz lidové fronty a takzvaných anti-imperialistických front.

V roce 1919 je v Amsterdamu vytvořeno Byro Komunistické internacionály pro západní Evropu. Toto Byro projevuje velmi různorodé tendence, z nichž některé představují rozchod se sociální demokracií – kritizují odborářství, volby, parlamentarismus, masovou stranu... Vzhledem k tomu, že se tyto postoje shodovaly s postoji komunistických frakcí v Jižní Americe (Argentina, Uruguay, Chile...) a v Severní Americe (USA, Mexiko), mohly být základem k vytvoření skutečné organizační alternativy k oportunistické politice Moskvy. Na naléhavou žádost bolševiků je však zatím v Berlíně vytvořeno druhé Byro, které vedou čistí centristé jako Levi, Zetkinová a Radek, a které se postaví proti jakékoli rozhodné roztržce. Berlínské Byro vychází z principu (uprostřed roku 1919!), že „*revoluce být i na evropské úrovni, bude pomalá*“ a dá si za úkol zlikvidovat Byro v Amsterdamu. Rozpor mezi oběma Byry se prohlubuje, až nakonec z podnětu Amsterdamu naplno vypukne na počátku roku 1920 na amsterodamské konferenci, kde mají být přijaty základy pro orientaci boje v západní Evropě. Bez ohledu na existující neshody a represí amsterodamské Byro otevřeně vyzývá k totálnímu rozchodu se sociálně patriotickými stranami, především s britskou Labour Party, a to v naprostém antagonismu k oportunismu v podání Lenina, Radeka, Zinovjeva, Zetkinové a dalších oportunistů ve vedení Komunistické internacionály. Spor mezi oběma Byry dospěje až k tomu, že Louis Fraina jménem amsterodamského Byra veřejně deklaruje celek důležitých revolučních roztržek: žádá rozchod s německou KPD a totální rozchod s odbory, tak jak jej obhajuje KAPD, odmítá koncepci masové strany a přihlásí se ke koncepci strany jako sjednocujícího a vůdčího faktoru, zdůrazňuje nutnost rozchodu s centrismem, jež definuje jako hlavního nepřítel, a odhaluje jako oportunistické spektrum organizací jako USPD, Severoamerická socialistická strana, levice britské Labour Party a španělskou Socialistickou dělnickou stranu, s nimiž Moskva flirtuje. To už je příliš, zejména proto, že otevřeně odsuzuje oportunistickou politiku bolševiků a vedení Komunistické internacionály. Odpověď Výkonného výboru KI na sebe nenechá dlouho čekat: rozhodne se Amsterdamské byro prostě a jednoduše rozpustit. Je to významný precedens pokud jde o způsob, jak odstranit ty, kteří budou v budoucnu nesouhlasit. Ti, kterých se to týká, nejsou přizváni k žádné diskusi či konzultaci a nejsou ani přímo informováni. O likvidaci Byra a zrušení svého mandátu se dozví z rádia. KI se ještě neuchýlí k fyzické likvidaci, ale jasně prohlásí, že rozhodnutí „*zrušit mandát amsterdamského Byra*“ je přijato jednoduše proto, že Byro „*má opačný názor než Výkonný výbor, zejména pokud jde o odmítání parlamentní zbraně*“ a „*zřítka se úsilí vnést revolučního ducha do odborů*“. „Parlamentní zbraň“ a entrismus do odborů se velmi rychle ukážou jako škodlivé pro onen „*revoluční duch*“ a „*komunistické*“ strany

prokážou, že jsou jen replikou sociálně demokratických stran, parlamentních odborářských a tudíž stran státu proti proletariátu.

Ideologie jako revoluční parlamentarismus, entrismus do odborů nebo národní osvobození staví bolševiky již v těchto leninských letech po bok států a do opozice proti boji proletariátu v několika zemích. Už před svým 2. kongresem upevní Komunistická internacionála svůj lidově-frontový postoj „podpory národního osvobození“ v „koloniálních a polokoloniálních“ zemích. Leninisté se spíše než podporovat revoluční menšiny v Persii, Afghánistánu, Indii, Číně atd. snaží za každou cenu dosáhnout diplomatického sblížení se samozvanou nacionalistickou buržoazií těchto zemí a objektivně přispívají k izolaci a tedy i k potlačování revolucionářů v oněch zemích. Je třeba poznamenat, že tato diplomatická politika dobrých vztahů mezi státy bude oficiálně formalizována v květnu 1919 prostřednictvím podpory režimu Amanulláha Chána v Afghánistánu a výměny diplomatických zástupců, která z ní vyplyne. O několik měsíců později, v dopise adresované prvnímu zmocněnci této země, bude sám Lenin naléhat na „*posílení dobrých sousedských vztahů mezi dvěma národy*“. Antagonismus mezi zájmem proletariátu a zájmy národů, na něž poukázal již Marx, Leninovi, jak se zdá, nedělá žádné starosti. Ve jménu proletariátu má v tu chvíli na mysli jen zájmy „*národů*“.

Na základě téhož principu je zorganizován i 2. všeruský kongres komunistických muslimských organizací. Na tomto sjezdu Lenin neváhá označit za subjekt revoluce nikoli revoluční proletariát, ale „*utlačované země*“, čili spolenectví vykořisťovaných a vykořisťovatelů. „*Socialistická revoluce nebude ani výhradně ani hlavně bojem revolučních proletářů každé země proti jejich buržoazii, ale výsledkem boje všech kolonií a všech zemí utlačovaných imperialismem, všech závislých zemí proti mezinárodnímu imperialismu.*“ Tvrdit, tak, jako to dělá například trockismus ve všech svých podobách, že volání po lidových frontách a spolenectvích s národní buržoazií začalo až za Stalina, je nehorázná lež. Připisovat likvidační politiku vlastní lidové frontě Dimitrovovi nebo Stalinovi je obrovský klam. Tyto výzvy a manifesty Lenina a dalších bolševiků podněcují takzvané antiimperialistický nacionalistický boj. Takové proklamace, které od tohoto okamžiku následují jedna za druhou, přímo přispívají k likvidaci autonomie proletariátu na celém světě. Ve skutečnosti může jen národní koncepce rozvoje kapitálu, která se tak často objevuje v euro-rasistické ideologii sociální demokracie a později v ideologii KI, tvrdit, že ony výzvy, aby proletariát podporoval buržoazii v jejím takzvaném boji proti imperialistům, ovlivňují pouze proletariát určitých „*koloniálních nebo semi-koloniálních*“ zemí a nikoli světový proletariát jako celek. Za prvé, tato tzv. taktika znamená skutečné strategické opuštění světového proletariátu, po němž se tu žádá, aby považoval národnostní rozpory za nadřazené rozporům třídním, a aby si myslel, že vedou ke stejnému socialistickému cíli, což je zcela falešná představa. Národní osvobození nikdy nevede socialismu, ani nepomáhá zájmům proletariátu, protože namísto potvrzování globálního boje proletariátu proti buržoazii vyzývají jménem proletariátu tyto oportunisté, povýšení na hlavy států, proletáře celého světa k podpoře toho nebo onoho národa považovaného za utlačovaný, tedy k likvidaci skutečné autonomie třídy, a dávají proletariát do vleku jakékoli buržoazie světa, jež se označí za „*antiimperialistickou*“. Za druhé, protože samotná otázka „*utlačovaných zemí*“ může být aplikovaná na jakoukoli zemi nebo oblast světa, trockisté a stalinisté ji později uplatní kdekoli to bude možné. Po uzavření Versailleské smlouvy se bude této politiky domáhat dokonce i Německo. Utlačovaný „*lid*“ či „*národ*“ vřdyc-

ky je a bude možné nalézt dokonce i v těch několika málo „utlačovatelských“ zemích, které jsou z této zjištěné a absurdní kategorie vyloučeny.¹⁸ A tak je vždy možné obhájit spojenectví proletářů s buržoazií těchto „utlačovaných národů“ a ukovat zbraň proti ustavení proletariátu ve třídu a tudíž ve stranu. Ve skutečnosti se tu nepokrytě hlásají staré sociálně demokratické zásady, které chtějí, aby socialistická revoluce, za níž bojujeme, nebyla ve skutečnosti bojem proti kapitálu a tím méně kapitálu světovému, ale široká aliance, lidová a nacionalistická, proti takovému či makovému imperialismu, proti té či oné zemi. V praxi tu jde výzvu ke zřeknutí se proletářského boje proti kapitálu a spojenectví s kapitalisty, kteří se považují za (v každém konkrétním případě jinak) „antiimperialistické“, pokrokovější nebo demokratičtější než ostatní. Jak víme, tato buržoazní politika spojenectví a mesalianci, kterou zahájil Lenin, bude typická pro několikánásobné obraty ruského státu a vedení Komunistické internacionály v následujících dekádách. Uvedme pouze pakt Stalina s Hitlerem o dvacet později, a o několik let mladší Stalinovu smlouvu s Rooseveltem a Churchilllem. Je proto dokonale logické, že prostřednictvím národně imperialistické koncepce volá Lenin méně a méně po revoluci a stále více a více po míru mezi národy. V prosinci 1919, zatímco opakuje své „neměnné úsilí o mír“ (jak sám říká), razí Lenin spolu s Radekem heslo „socialismu v jedné zemi“, které ospravedlní represí proti dělnickému hnutí jakékoli země podle zájmů a dohod ruského státu. Lenin se obrací na všechny mocnosti Dohody: Anglii, Francii, Spojené státy, Japonsko, Itálii... Ve stejné době Radek vyhláší „národní rekonstrukci“ a „výstavbu socialismu“ v „mírovém soužití s kapitalistickými státy“. „Socialismus v jedné zemi“ bude formalizován na 6. kongresu v roce 1928 a jeho teoretikem se stane Bucharin. Stalin ho bude pouze uplatňovat a dovede tuto koncepci, kterou bolševici obhajovali od počátku svého nástupu k moci, do konečných důsledků.

Bolševici se, přes několik nabubřelých deklamací a provolání k proletariátu, stále více potvrzují jako pokračovatelé carismu. V roce 1920 protestují, protože některé smlouvy (včetně té Pařížské z února téhož roku) nezohledňují dohody uzavřené carským režimem. Proto na mezinárodní úrovni a při jednání s jinými buržoazními vládami požadují, aby byli považováni za dědice práv, výsad a povinností ruského carského státu. Vedoucí zástupci ruského státu (Lenin, Trockij, Joffé, Litvinov, Čičerin, Radek...) rozhojňují množství komuniké a tiskových konferencí, aby ukázali jednak svou dobrou vůli, jednak to, že ruská vláda souhlasí s ostatními buržoazními vládami, a neváhají jasně vyhlásit, že se zřikají revolučního boje ve prospěch zachování míru. V únoru 1920 Radek prohlásí, že „sovětská vláda již nebude rozvíjet revoluční aktivity v kapitalistických zemích“¹⁹ výměnou za jisté kompenzace. To znamená nejen to, že bolševici

¹⁸ Takové označení je absurdní, protože aplikuje na vztahy mezi zeměmi termíny, které mají třídní obsah, tak jako vykořisťování či útlak. Jedná se o lež v tom smyslu, že je absurdní říkat, že například celý národ je vykořisťován a utlačován a skrývat, že uvnitř tohoto národa existují vykořisťovatelé. Ale protože toto označení slouží k rozdělení světového proletariátu, z kterého hodlá udělat vlečný vagón té či oné frakce, je a bude používáno velmi často. Dodejme, že toto označení se používá také zjištěné, což vysvětluje, proč se tato absurdita objevuje znovu a znovu.

¹⁹ Tato spolupráce Radeka a jeho prostřednictvím i ruského státu s přímým potlačovatelem proletariátu v Německu byla uzavřena Radekem samotným o několik let dříve, když přešel z postavení vězně do postavení pooblebovačného státníka. Radek se z nepřítele velmi spolupracovníkem hlavy Reichswehru, generála von Seeckta a společně připravili všechny dohody, které spojují tyto dvě země

jako správci ruského státu podle Radeka odmítají dát tento stát do služeb proletářského boje²⁰, ale také to, že tento boj likvidují ve prospěch zájmů ruského státu. Staví se tedy na stranu světového státu kapitálu proti boji proletariátu.

O několik měsíců později, v květnu roku 1920 Rusko vyhlásí válku Polsku. To jasně ukazuje, že z pozic revolučního defetismu či proletářské války proti buržoazii na celém světě, už nezbyvá vůbec nic a že tu jde o válku mezi národními státy. Bolševici to sami uznávají, když prohlásí, že to není třídní válka ale národní válka. Rudá armáda, vedená Trockým znovu integruje carské důstojníky (Kameněv, Vaisetts, Tučačevskij) včetně posledního hlavního velitele carské armády, generála Brusilova. Bolševické vedení jako celek potvrzuje svůj národně imperialistický charakter a účastní se likvidace autonomie naší třídy – pro proletariát to znamená zařazení do armády a výzvy k národní válce. Proletáři, kteří zvítězili nad caristy, jsou nyní nuceni ty samé caristy poslouchat, a proti těm, kteří se vzbouří je užito teroru. Popravy zastřelením, vězení a mučení neustávají. Podívejme se nyní, co v Pravdě z 18. května 1920 prohlásil starý bolševik Zinovjev, věrný svému postoji, podle kterého je revoluce v Rusku jediná, kdo je, kvůli absenci náležitých podmínek, schopen realizovat buržoazní demokratické úkoly. Ten Zinovjev, který se postavil proti povstání v roce 1917 a prozradil jeho přípravu, i nadále spolupracuje s třídním nepřitelem: *„Válka se stala národní. Nejen pokrokové sektory rolnictva, ale dokonce i bohatí rolníci se staví nepřátelsky k daním uvaleným polskými vlastníky... My, komunisté, musíme být v čele národní hnutí, které sjednotí všechno obyvatelstvo, získá podporu všeho lidu a neustále poroste.“*

Za těchto okolností, kdy se buduje jednota ruského národa, a to včetně carských generálů, vnitrostátní terorismus a podřízení se bolševiků ruské kapitalistické a imperialistické politice, píše Lenin svou odpudivou brožuru *„Dětská nemoc levičáctví v komunismu“*, v níž karikuje praxi levých komunistů, vyslovuje se pro účast v odborech a parlamentu, hájí politiku kompromisu a potvrzuje politiku jednotné fronty se sociální demokracií a „dělnických vlád“. Různé delegace komunistické levice, které přijely do Moskvy, zejména ty z KAPD, které očekávaly, že je Lenin a jeho soudruzi podpoří v boji proti centrismu, jsou naprosto zklamány: Leninovy postoje se s jejich vlastními pozicemi ani v nejmenším neshodují, ba naopak, jsou to naprosto stejně kontrarevoluční postoje, které v Německu obhajují Levi, Radek a spol. Mýtus o Leninovi je zakořeněn tak hluboce, a to i mezi revolucionáři, že KAPD musí poslat druhou delegaci, aby se přesvědčila, že Lenin objektivně stojí na druhé straně barikády. Ona malá Leninova knížka o „dětské nemoci“ je ve skutečnosti základní výcvikovou příručkou každého kádrů v oboru

a budou realizovány o několik let později (prostřednictvím Rappalské smlouvy). Více k tomuto tématu (např.) Sebastian Haffner: *Pakt s ďáblem*.

²⁰ Tato formulace je ve skutečnosti nesprávná. Patří našim nepřátelům a my ji tu uvádíme jen proto, abychom ukázali, že je falešná: národní stát nikdy nemůže být ve službách boje proletariátu. Právě naopak, musí být zničen, a je to pouze ozbrojený proletariát, který může rozvíjet tuto revoluční akci vykonat. Faktem je, že marxisté-leninisté si pleťou a spojují ozbrojenou sílu proletariátu a ruský buržoazní stát, který nikdy nebyl zničen. Jak jsme již vysvětlili, rozvoj kapitálu v Rusku, který Lenin tolik obhajoval, mohl v této zemi jen posílit buržoazní stát, a to bez ohledu na to, kdo jsou jeho správci. Aplikace leninismu tak upevnila buržoazního stát v Rusku a bolševiky v jeho čele.

kontrarevoluce. Stane se z ní bible, kterou budou recitovat stalinistické úderné jednotky po celém světě.

V tomto kontextu bolševici – když se postavili na stranu oportunistů a centrístů, se všemi sociálními demokraty převlečenými za „komunistickou“ stranu a stoupence KI, jištění armádou řízenou carskými důstojníky, která mají hlídat a ukáznit proletáře, s výzvami zahraničnímu kapitálu, s obchodními a vojenskými dohodami s buržoazními státy – připravují Druhý kongres Komunistické internacionály. Od března do července 1920, zatímco se obchodní a vojenské vztahy s vládami v regionu zlepšují (Írán, Afghánistán...), podepisují obchodní dohody s několika vládami (např. se švédským státem), znovu navazují obchodní vztahy se Spojenými státy (odstranění severoamerických omezení obchodu s Ruskem) a dosahují „úplné shody“ s britskou vládou. Bolševici zveřejňují řadu dokumentů, v nichž jasně přijímají a na všechny aktuální problémy aplikují postoje mezinárodního centrismu proti ruptuře, kterou hájí leví komunisté, a to i v Rusku. Výkonný výbor KI adresuje KAPD „otevřený dopis“, jehož obsah vejde ve známost na Druhém kongresu, a v němž se otevřeně staví proti KAPD a na stranu kontrarevoluční strany Levího a spol. Tento dopis žádá po členech KAPD, aby se vzdali roztržky s oficiální komunistickou stranou a přestali ji kritizovat, a vyzývá k integraci do sociálně demokratických odborů, k účasti na národních volbách a parlamentu... Dopis, který se odvolává na posmrtnou autoritu Liebknechta a Luxembourgové, vyzývá nebo spíše vyžaduje, aby se militanti KAPD vzdali všeho, co jim umožnilo ustavit se jako autonomní síla mimo a proti stranám a odborům kapitálu. Paralelně k tomu jsou pomlouváni a diskreditováni. Bolševici je obviní z toho, že „pomáhají buržoazii prodloužit její třídní nadvládu“, tvrdí, že jejich pojetí strany je „propagandistické“, „anarchistické“... a používají metody, které se posléze stanou běžné. Dají KAPD skutečné ultimátum, aby se podřídili bolševické disciplíně.

Při přípravě Druhého kongresu sepíší bolševici 19 podmínek pro přijetí do KI (další dvě přibudou později), které, i když jsou prezentovány jako překážka pro reformismus, vylučují skupiny a organizace, které trvají na zásadním rozchodu se sociální demokracií. Tyto podmínky obíhají mezi účastníky již před Kongresem pod názvem „podmínky vyloučení Dělnické komunistické strany Německa“. To je jasné už během červnové diskuse mezi Leninem a Radekem, kteří tyto podmínky hájí, na jedné straně, a Mergesem a Rühlem, kteří jednájí jménem KAPD, na straně druhé. V oběhu jsou i jiné Zinovjevovy články. Zinovjev, kterého až do té doby Lenin a Trockij pro jeho policajtský postoj během povstání považovali za nejhoršího zrádce, je nyní zbožňovaným prezidentem KI. Mezi jeho články vyzdvihneme především „*Horké aktuální otázky mezinárodního hnutí, Druhý sjezd KI a jeho úkoly*“ a „*Čím byla KI dosud a čím musí být v budoucnu*“. První Zinovjevův článek obhájí staré pojetí masové strany a pokouší se (jako to vždy činila sociální demokracie) prokázat sílu těchto stran pomocí počtu členů a parlamentních úspěchů, což je pravým opakem postojů KAPD. Revolucionáři v Německu staví proti leninistické sociálně demokratické masové straně stranu „jádro“ a upřesňují, že používají slovo „strana“ v „tradičním smyslu“, tedy tak, jako to dělal Marx. Ve druhém článku Zinovjev tvrdí, že od této chvíle je nejdůležitější podříditi se disciplíně strany. Všechny jeho závěry brojící proti reformismu jen špatně skrývají pokus o likvidaci komunistické ruptury, jak dokládají výzvy k jednotě s centristy, s Levim, Gramscim a dokonce i labouristickou stranou.

Ve stejném duchu přiznal Lenin barvu před druhým Kongresem KI, když otevřeně obhajoval nejen parlamentarismus, ale i začlenění komunistů do britské labouristické strany, strany, kterou místní i světová komunistická levice právem považovaly za „poslední baštu obrany kapitalismu proti rostoucí revoluci“, když použijeme Frainových slov.²¹ Během Kongresu, který se koná v Moskvě v červenci a srpnu 1920, se prosadí bolševická linie jako celek a bolševici naprosto ovládnou internacionálu i každou členskou stranu: parlamentarismus, syndikalismus, „národní emancipace“. Pokud jde o tento poslední bod, zvítězí Leninovy oportunistické teze, i když v mírnější verzi, která má předejít tomu, aby se některé organizace komunistické levice zejména v Persii, Koreji nebo Indii nezašprajcovaly a nereorganizovaly se. Takže namísto vzorce otevřeně lidové fronty, v jehož rámci se Lenin dovolává „potřeby všech komunistických pomáhat buržoaznímu demokratickému hnutí za osvobození“ a staví komunismus do služeb buržoazie, je schválena jiná, mnohem vágnější verze. Leninisté, kteří berou ohled pouze na zájmy ruského státu a v kuloárech manévrují, zmírní formulace pravice tak, aby se revoluční menšiny nesjednotily. I tak však skuteční komunisté, kteří se fakticky rozešli se sociální demokracií, jasně odsoudili to, jak se bolševici a Exekutiva KI zařadili „bez výhrad do řad oportunistů“.²²

Jak jsme napsali v naší španělské revue *Comunismo* č. 18 (únor 1985), období mezi druhým Kongresem a rokem 1921 „se vyznačuje vlnou porážek a neuspořádaným ústupem revolučního hnutí, které na jedné straně prakticky ověřilo skutečnost, že revoluce nemůže postoupit vpřed, aniž by se programově radikálně nerozešla s programem sociální demokracie (parlament, odbory, podpora rozvoje kapitálu v Rusku, „právo lidu na sebeurčení“, reformismus na všech úrovních atd.) a na straně druhé bylo zadrženo „novou politikou“, která šla ještě dál v utvzování kontrarevoluce (účast na mezinárodním boji mezi jednotlivými kapitalisty, jednotlivé „dělnické“ a „antiimperialistické“ fronty, dělnické vlády atd.) a kterou Třetí a Čtvrtý kongres KI formalizují. Na mezinárodní úrovni bude NEP²³ doprovázet skutečná likvidace celého komunistického předvoje, amputovaného, poraženého, dezorganizovaného, ozbrojeného, odděleného od dělníků, kteří se již se spojují se svým národním kapitálem, aby vyprodukovali ony monstrózní jevy, které uvidíme o pár let později: stalinismus, fašismus, národní antiimperialistické fronty, nacismus, a lidovou frontu.“

Uplatňování direktiv Druhého kongresu vede k tomu, že do komunistických stran masově vstupují sociální demokraté či k tomu, že se komunistické strany rozpouští ve stranách sociálně demokratických. Způsobí i izolaci a odmítání revolucionářů, kteří se postavili proti nacionalismu, parlamentarismu a odborářství. V naší chronologii uvádíme řadu příkladů toho, jaké důsledky měla tato politika KI v Německu, Rakousku, Francii, Argentině a Mexiku. V Německu se Levího politika podpory KI neustále přibližovala k prohnilé politice USPD (a sjednocení obou stran nařízené z Moskvy se uskuteční o několik měsíců později). Obě dvě strany zajdou až

²¹ A dodal, že „musíme proti labourismu rozvinout nelítostný boj.“ Tyto dvě citace pochází z Frainových tezí schválených Amsterdamskou konferencí.

²² Z „*Post Scriptum*“, které Pannekoek po prvním sjezdu Kominterny přidal ke svému textu „*Světová revoluce a taktika komunismu*“ (vyšel pod pseudonymem Horner).

²³ Jedná se o Leninovu *Novou ekonomickou politiku*, vstřícnou ke kapitalismu a soukromému podnikání v Rusku, která bude úspěšně aplikována, aby podpořila kapitalistický vývoj v této zemi, a která samozřejmě zasadí brutální úder boji proletariátu.

k publikování společných komuniké, v nichž proletáře vyzývají, aby se postavili proti povstaleckému hnutí proletariátu, které definují jako provokaci. Leninismus jedná stejně jako staří bolševici, kteří se postavili proti povstání. Zinovjevismus a kameněvismus starých kontrarevolučních bolševiků se staly mezinárodními. Nyní se za tento postoj zaručili Lenin a Trockij: proletářské povstání je od tohoto okamžiku považováno za maloburžoazní avanturismus, což je charakterizace, kterou ještě dnes používají sociální demokraté a stalinisté!

V zemích, kde ještě mohla revoluce triumfovat, tak KI uplatňuje svou oportunistickou linii a systematicky se staví na stranu kontrarevolucionářů. Vzhledem k tomu, že během toho, co proletariát v Německu bojoval proti svým vykořisťovatelům a katům, ruští vůdci tajně vyjednávali s vojenskými orgány Německa o možnostech rekonstrukce ruského zbrojního průmyslu, můžeme plně porozumět tomu, proč je Zinovjevova, Leninova a Trockého politická linie tak otevřeným protikladem k revolučnímu boji. Tito „komunističtí“ vůdci nemohli sladit proletářský boj se zájmy ruského státu a tak dali přednost oněm státním zájmům. Zatímco německý proletariát zažívá během roku 1921 porážku za porážkou, bolševičtí vůdci dosáhli toho, že velké německé zbrojařské firmy (Albertossewerke, Krupp, Bonn a Vose) v Rusku vyrábí děla, letadla, ponorky... Proti tomu, co slíbil během povstání, trvá Lenin na tom, aby tyto dohody zůstaly zcela tajné. Zrušení utajení císařských dohod, kteří si v roce 1917 všichni brali za „revoluční příklad“, už je jen vzdálenou vzpomínkou na revoluci. Pokrok a uvedení těchto rozhovorů do praxe povedou až k slavné Rappalské smlouvě, která připravuje podmínky pro další interimperialistický masakr.

Triumf oportunismu proti revoluci dosáhne takové úrovně, že Zinovjev, tehdejší šéf KI, ve své zahajovací řeči na Prvním kongresu východních národů, neváhá nahradit termín „třídní boj“ souslovím „svatá válka proti zlodějům a utlačovatelům“. Takové postoje vedou bolševiky k udržování vynikajících vztahů s nacionalistickými utlačovateli proletariátu praktikujícími mučení a zmizení militantů jako způsob represe. Zatímco jsou Mustafa Sufi a další turečtí komunisté mučeni a posléze beze stopy zmizí (zdá se, že je zavraždili a hodili do moře), bolševici utvrzují své přátelské a obchodní vztahy s jejich přímým utlačovatelem, tureckým státem a podepisují smlouvu, jež drze a bez špetky solidarity se zavražděnými komunisty proklamuje „*vzájemnou spřízněnost mezi hnutím národního osvobození a bojem dělníků v Rusku za nový společenský řád*“. V Persii se scénář opakuje: v roce 1921 jsou revolucionáři izolováni a vyloučeni a „komunistická“ strana je donucena opustit boj a spolupracovat s nacionalisty, zatímco bolševici stmelují své přátelské a diplomatické vztahy s iránským státem. Utužují se i vztahy navázané s afghánským státem během povstání, což místní revolucionáře postaví do izolace.

Ale i nacionalistická politika bolševiků je nekonzistentní, protože (jako vždy když se pohybuje na interburžoazním a interimperialistickém terénu) je dohody s různými imperialistickými silami neustále tlačí k tomu, aby zradili své sliby v oblasti nacionalistické politiky. Například imperialistické dohody se Spojeným královstvím zabráni bolševikům vydávat časopis „*Východní národy*“, jak se zavázali na Kongresu východních národů. Zatímco ruský stát konsoliduje svá imperialistická spojení a svou politiku lákání kapitálu do Ruska, rok 1921 je rokem extrémně nízkých přidělů a neochvějných pokusů zvýšit vykořisťování proletářů. To vyprovokuje poslední velký proletářský odpor, do něhož zařazujeme vlnu stávek v několika továrnách v Petrohradě, včetně slavných Putilovových závodů, „tavného kotle revoluce“, i vzpouru dělní-

ků a námořníků v Kronštadu, rozdrčenou 18. března 1921. 7. dubna dobude Rudá armáda Tobolsk, do té doby držžený vzbouřenými rolníky a v červnu rozdrťí poslední oddíly vzpouru v Tambově. Útěk zraněného a pronásledovaného Nestora Machna do Rumunska v srpnu 1921 znamená svým způsobem konec celé této vlny boje proti bolševické reorganizaci kapitalistického státu.

V tomto období postupného utvrzování mezinárodní kontrarevoluce a kontrarevoluční politiky bolševiků se odehraje Třetí kongres KI. Upevní sociálně demokratickou politiku „jít k masám“. Po revoluční frazeologii Prvního a Druhého kongresu už nezbývá ani stopy. Mluví se tu o „dobytí většiny třídy“ a používají se další klasické fráze oportunistu a staré sociálně demokratické školy, která ovládá situaci. Předáci KI systematicky sabotují a zakazují skutečnou diskusi, sami pronášejí dlouhé a senzační projevy, ale co nejvíce zkracují řečnický čas delegátů KAPD, Roye a dalších soudruhů. Jediným cílem oficiálních projevů je opakovat laciné fráze z „*Dětské nemoci...*“ a diskvalifikovat soudruhy z komunistické levice. Na Třetím kongresu je debata samotná jen karikaturou, parodií na skutečnou polemiku. Bolševici shromáždí delegáty stranou a vysvětlí jim oficiální postoj proti KAPD. Všechno je připraveno, aby bylo možné ji vyloučit. Výstupy delegátů KAPD jsou časově kráceny, ostatní účastníci v sále mají už předem hotový názor a o polemiku projevují jen malý zájem. Soudruzi líčí, že v sále byl neustálý hluk a nikdo je neposlouchal. Fungovalo to jako na starých sociálně-demokratických sjezdech či jako v demokracii obecně: vše bylo připraveno v předstihu, diskusi nahradily velkolepé projevy, které vyvolávají potlesk podle prestiže osoby, která je pronášejí. Nejen, že KI obhájí parlamentarismus, sama se stala skutečným parlamentem. Všechny úkoly specifické pro sociálně demokratický kongresismus se znovu šíří.

Leninistická apologie kompromisů a dohod s nepřítelem, trvalé manévrování jako „brilantní taktika“ a „revoluční strategie,“ absence zásad, jsou pevně ustaveny jako jediný princip Třetího kongresu. Trockij si jistě neuměl představit, do jaké míry to připravilo půdu stalinismu a nakolik k tomu sám přispěl, když řekl, že díky dominanci „*vědy o politickém, taktickém a strategickém manévrování*“ se KI proměnila ve „*školu revoluční strategie... a překonala své dětské stádium*“.

Věříme, že tyto poznatky dobře shrnují způsob, jakým leninismus likvidoval revoluční síly v Rusku i na mezinárodní úrovni. Bolševici tu koncepčně zavedli praktickou likvidaci revolucionářů, ke které v následujících letech dojde na celém světě, jak jsme ukázali a jak budeme dále rozvíjet v dalších materiálech. ★

Fundamentální dualismus

„Věda o politickém manévrování, taktickém i strategickém“, podstata leninismu, je vylepšení sociálně demokratického pojetí. Jeho základním principem je popírat základní jednotu mezi bezprostředními a historickými zájmy proletariátu a neochvějně vychalovat taktiky a strategie, které odporují nejzákladnějším proletářským zájmům. To je klíč k pochopení leninismu: argumentace (po níž následuje propaganda) ve jménu komunismu odporuje odvěké praxi komunistického hnutí, které není nic jiného než konkrétní historické hnutí boje proti kapitalismu a jeho rozvoji. Teorie, ideologie a strana, která důsledně obhajuje potřebu rozvíjet politiku pro budoucnost, která je v rozporu s proletářskými zájmy, a to ve jménu právě těchto zájmů. To je jediná možná argumentace: proletariát musí pracovat stále víc, a ne bojovat proti práci, je důležité rozvíjet kapitalismus spíše než proti němu bojovat, je nutné naplnit buržoazní demokratické úkoly spíše než proletářské úkoly zrušení námezdní práce a komoditní společnosti; vstoupit do parlamentu a vést volební politiku a nikoli sabotovat parlament a volby, podrobit se odborové disciplíně spíše než bojovat proti odborům, uzavírat národní a lidové fronty s buržoazií, jejími stranami a jejími státy a nikoli se postavit proti nim, bránit národ a politiku národního státu spíše než bojovat proti státům a hranicím a konečně... uzavírat dohody a spojenectví s buržoazií, vojenskými představiteli a generály zemí, které potlačují naše soudruhy, spíše než s nimi být solidární a pokračovat v boji proti kapitalismu. Stalinismus je jen nevyhnutelným důsledkem toho všeho: bez svých předchůdců by nemohl zašantročit miliony proletářů do koncentračních táborů, ani prosadit spojenectví a politické, hospodářské a vojenské dohody se všemi nepřáteli proletariátu: se státy Spojených států, Spojeného království, Francie, Německa atd. Základy celé této politiky obhajovali Lenin a Trockij, když byli u moci.

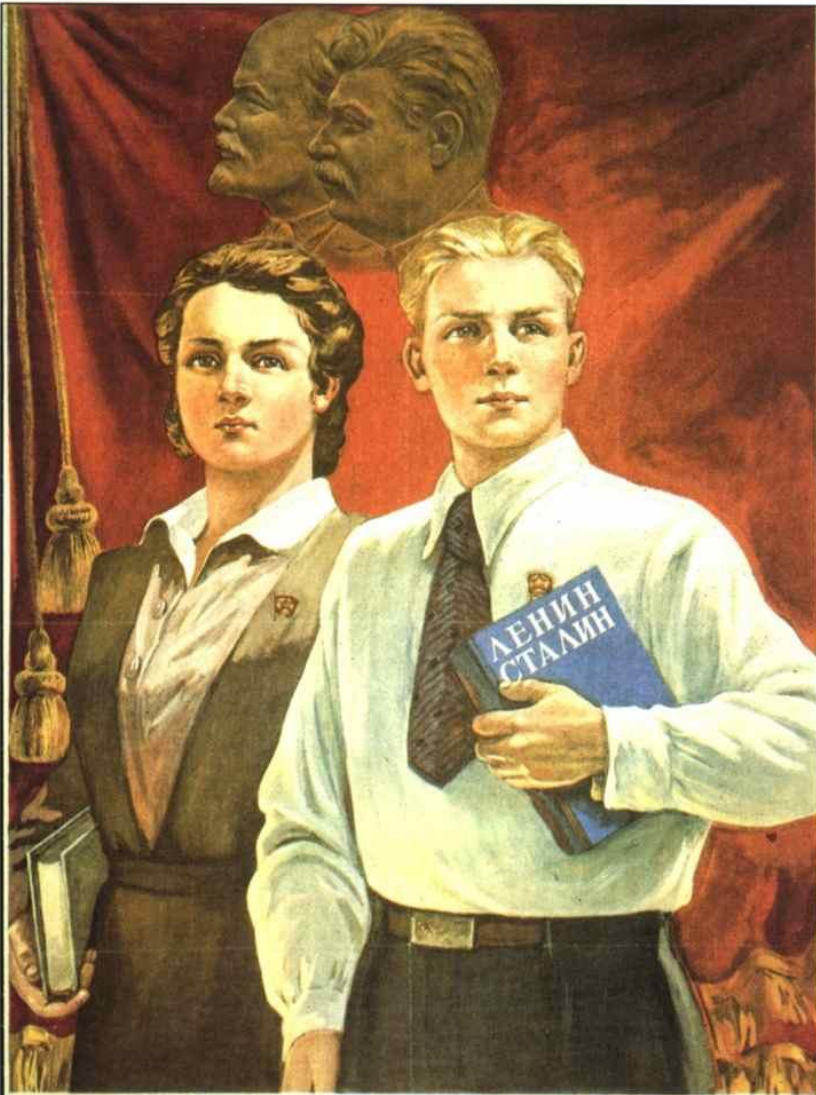
Leninská systematizace všech dualismů sociální demokracie rozšiřuje funkci této buržoazní strany pro proletáře. Pouze pokud postavíme proletariát jako třídu proti „straně“ (leninistické), ekonomické zájmy proletariátu proti „historickým zájmům socialismu“ (buržoaznímu), můžeme tvrdit, že je potřeba vzdát se ve jménu socialismu našich bezprostředních zájmů a například se obětovat pro národní hospodářství. Všechny obraty a leninská zdůvodnění, všechny oběti, které proletariát přinesl, všechny „zrady“ levicových stran jsou založeny na této nekonečné řadě dualismů, které i dnes vidíme ve všech moderních formách sociální demokracie: ekonomické zájmy a zájmy politické, maximální a minimální program, bezprostřední zájmy a historické zájmy, taktika a strategie. Věda o politickém manévrování se prakticky zhmotňuje v posibilismu a realismu politické příležitosti, kterou všichni známe: „ano, ale je to lepší než...“, „není to socialismus, ale je to vše, co můžeme udělat“, „parlament je buržoazní instituce, ale musíme se účastnit jeho činnosti, abychom jej mohli odsoudit“, „volby nevedou k socialismu, ale do té doby budeme hlasovat pro...“, „národní osvobození je krok... směrem k socialismu.“ Tyto nekonečné manévry se skládají z politiky cukru a oportunistu povýšeného na metodu sloužící zájmům, které jsou proletariátu cizí (zájmům strany a/nebo státu, zejména Sovětského svazu), rozbíjí revoluční menšiny, které zůstaly věrné proletářským zájmům, a současně upevňují světovou kontrarevoluci a stávají se konečně objevenou formou zničení veškeré autonomie proletariátu jeho vlastním jménem. Nad rámec původní Leninovy radikální image uznají leninismus jeho takzvaní nepřátelé sociální demokracie a další buržoazní frakce za vzor úspěchu.

Nacisté napodobí jeho metody masové mobilizace a propagandy, jeho pracovní a koncentrační tábory, jeho metodu teroru, tajných služeb a mučení, a ani další imperialistické síly světa mu nezůstanou nic dlužny, pokud jde o masovou mobilizaci pro „velká díla“ v rámci „New Deal“. Ve všech důstojnických a vojenských školách všech mocností světa se čtou Leninovy knihy. Nejen proto, že je to nepřítel, kterého je třeba brát v úvahu, nejen proto, že je to vynikající vykladač Clausewitze, ale také proto, aby posloužily k vylepšení metod řízení a podrobení mas.

Je zřejmé, že v tomto dualismu je vždy jeden pól rozhodující a dominantní – strana, teorie, věda, civilizace, pokrok, socialismus, rozvoj výrobních sil... – a jeden pól podřízený, utlačovaný, sekundární, odsouzený k obětování – proletariát, bezprostřední, taktické, praktické nezbytnosti, „ekonomické zájmy“... Tak je lidstvo vždy obětováno ve jménu mrkve, za kterou jdeme jako onen pověstný osel a která stále stejně skrývá rozvoj výrobních sil kapitálu. Zájmy proletariátu, přímé lidské zájmy, jsou v každém případě obětovány ve jménu vyšších zájmů, definovaný pól je ustanoven jako nadřazený. Je to přesně to samé, jako když židovsko-křesťanské náboženství obětovává to, co žijeme teď a tady ve jménu posmrtného život. A navíc tento dominantní pól legitimizuje sám sebe, je to on, kdo definuje kritéria pravdy, je výrazem vědy, kterou nelze zpochybnit a před níž se musíme sklonit a tudíž obětovat. Jestliže jsou proletáři pouze podřízeným pólem, kdo tedy zastává funkci zosobněné pravdy na Zemi, vědy, před kterou je třeba pokleknout? Samozřejmě, že to, co leninisté nazývají „stranou“. Přesně jako ve středověku, kdy byla církev garantem slova božího na zemi, se strana stává zhmotněním idealizovaného socialismu, vědy a civilizace a jako taková nemůže být zpochybnována. Jakákoli podstatná kritika se stává hříchem a ti, kteří kritizují, jsou za trest exkomunikováni a upáleni na hranici. Represe a státní terorismus jsou nevyhnutelným důsledkem zjeveného dogmatu.

Tuto koncepci, která byla vždy, počínaje Lasallem a konče Proudhonem, přítomna v sociální demokracii, syntetizoval a systematizoval Karl Kautsky. Lenin, jeho učedník, ji přijal a od roku 1917 také ve velkém uplatňoval. Stalin, Trockij, Zinovjev, Kameněv, Dimitrov, Gramsci... pak jsou nejlepší soudobí následovníci Kautského učedníka. Přijdou i další jako Mao, Ho Či Min, Giáp, Kim Ir-sen, Enver Hodža, Fidel Castro... nebo jiní, u nichž je to méně zjevné, jako třeba španělská takzvaná anarchista z CNT (Abad Santillan, Federica Montseny, Marianet atd.), kteří ve jménu boje proti státu také otevřeně obhajovali konkrétní a existující stát, kapitalistický stát, do jehož služeb dali proletariát organizovaný v CNT. Ale kromě takového užití se tato koncepce vrací do módy v sociálních a politických organizacích všeho druhu s cílem ochromit proletariát v jeho přímé akci proti kapitálu a státu a to ve jménu údajně vyššího zájmu.

Kritická historie leninismu (a sociální demokracie obecně) existuje jen v rozptýlené a anorganické podobě. Ve své moderní podobě tato ideologie nezmizela. Naopak, rozšířila se, zesílila a stal se z ní konstitutivní základ obecného módu dominantního politicky korektního myšlení. Zatímco tato ideologie vládne už téměř jedno století, zatím nevznikla žádná komplexní a důkladná analýza její teorie a praxe. Proto je náš pokus o její zpracování tak důležitý. Sociální demokracie je i dnes, v jiných formách nebo pod jinými jmény a se vším, co jí leninismus přinesl, nadále zásadní pro usměrňování a likvidaci energie milionů proletářů, kteří chtějí svrhnout zbožný svět. To znamená, že všechna jejich energie je využívána ve prospěch demokratických buržoazních úkolů a kapitalistického pokroku obecně. ★

**МОЛОДЫЕ СТРОИТЕЛИ КОММУНИЗМА!
ВПЕРЕД, К НОВЫМ УСПЕХАМ В ТРУДЕ И УЧЁБЕ!**

PŘÍLOHY

Dodatek 1:

Leninismus jako trvalá kontrarevoluce

Nejen ti, kteří nás kritizují, ale také naši čtenáři a blízcí soudruzi, byli překvapeni, že jsme se opět zaměřili na leninismus, bolševismus, stalinismus... vzhledem k tomu, že tohle všechno skončilo, bylo překonáno, že je to po „pádu zdi“ pasé a že zůstávají přinejlepším jen mlhavé vzpomínky. Takové hodnocení se zakládá na tom, co říkají politici, nebo, což vyjde na stejno, na politických režimech či formálních stranách, které se prohlašují za leninistické nebo marxisticko-leninistické. Nevychází z reality kapitalistické nadvlády a toho, jak k ní přispěla leninisticko-stalinistická kontrarevoluce jakožto „věda politického, taktického a strategického manévrování“, která ospravedlňuje všechno a nic.

Připomeňme, že leninismus se neomezuje pouze na marxisticko-leninské režimy a až do nedávné doby se vztahoval na více než polovinu lidstva. Lenin byl jedním z nejčtenějších autorů všech dob. Marxismus-leninismus je zásadní a komplexní metoda, jak vládnout proletariátu, je to, jak řekl Trockij, skutečná „věda o řízení“, která umožňuje zlikvidovat revoluční přímou akci ve jménu takzvaných vyšších zájmů. Pokud tvoří všechny síly a subjekty, jejichž cílem je kontrolovat proletáře, historickou stranu sociální demokracie v neširším slova smyslu (ano, tu starou buržoazní stranu sloužící k neutralizaci proletářů), triumf leninské kontrarevoluce učinil z této vědy nejrozvinutější formu vlády nad proletariátem, nejsostifikovanější metodu jak proletariátu vnutit výrobní a imperialistickou národní mobilizaci ve jménu budoucího socialismu.

Leninismus používají nejen stalinisté, trockisté, zinovjevci a gramscisté... kterých je po pravdě řečeno málo a málo, ale také (vědomky či nevědomky) nacionalisté, socialisté, libertinci, liberálové, populisté, levice i pravice. Není třeba číst Lenina, abychom našli onu charakteristickou dvojakost v její nejčistší podobě ve jménu nikoli strany, ale socialismu, pokroku, národa, demokracie, rovnosti... A není také třeba být členem strany, aby bylo možné bránit tuto koncepci. Dnes se jí daří v nevládních organizacích, odborech, strukturách sociální a zdravotní péče, které stát zakládá jako součást taktiky bránící povstání v chudinských čtvrtích (favelách, banlieues, předměstích, slumech...) v latinskoamerickém pseudo-socialismu, mezi argentinskými piqueteros nebo v rámci hnutí bezzemků v Brazílii...

Budou nám říkat, že tato dvojakost je zásadní pro všechny formy kapitalistické dominance a že tu nejde o plody leninismu nebo sociální demokracie. To je pravda, protože demokracie sama, aby rozpustila třídu v jednotlivých občanech, tento dualismus potřebuje a v tomto smyslu ho musí každá strana, která má zájem na rozvoji a pokroku kapitálu, používat. Nicméně, jako vykořisťované proletáře bojující proti kapitálu a jeho státům, nás zajímají především ty specifické formy dominance, které jsou určeny proletariátu a ustaveny tak, aby usměrnily ty, kdo bojují proti této společnosti. To, co nás zajímá, je především role buržoazních stran pro proletá-

riát, to znamená sociální demokracie a její zdokonalená marxisticko-leninská forma. Podíváme-li se na problém důkladněji, zjistíme, že to není prostě jen nějaká forma nadvlády, ale že tu čelíme nedokonalejší formě dominance, která kdy existovala, bez ohledu na terminologii, kterou užívá.

„Nejmenší zlo“ je tak jen jednou z variant celé historie útlaku a třídní nadvlády. Vládnoucí třída se stále snaží využít a usměrnit své vlastní vykořisťované proti jiným sektorům, o nichž tvrdí, že jsou horší, vždy vychvaluje změnu, aby vše zůstalo stejné. Sociální demokracie vždy používala toto východisko z nouze proti autonomii proletariátu a přímé akci. Ale zásluhy o její užití proti revoluční síle světového proletariátu, který povstal v letech 1917-1919, a jeho svedení do frontismu patří leninismu u moci (1918-1923) a marxisticko-leninské propagandě, která po něm následovala. Vrcholem v likvidaci revoluční síly je právě její historická transformace a její naverbování do nejprve jednotné, poté národní fronty a nakonec její podřízení imperialistické

válce a všeobecnému masakru.

Od té doby si diktatura kapitálu, demokracie, zajišťuje svou nadvládu tím, že vytváří strašidlo fašismu a zajišťuje si tak antifašistickou legitimitu a likviduje jakýkoliv autonomní projev prostřednictvím fronty (která jako každá lidová fronta zahrnuje státní terorismus). Vzhled nebo názvy se mohou lišit, ale všechny formy dominance a likvidace autonomního proletariátu používají základy položené sociální demokracií a zdokonalené Leninem (a jejich různé a četné varianty). ★

Dodatek 2:

Státní terorismus proti proletariátu

Kontrarevoluce od počátku zastírala skutečnost, že „rudý“ teror v Leninově epoše nebyl primárně zaměřen proti buržoazii, ale proti proletariátu. To je logický důsledek Leninova programu rozvoje kapitalismu: obrana základních zájmů proletariátu stojí vždy v opozici proti kapitalistické politice. Proto, ačkoli potlačuje i některé sektory buržoazie a jiné kapitalistické strany, leninismus kooptuje či neutralizuje stále více buržoazních sil a státní terorismus je masivně použit proti venkovskému a městskému proletariátu.

Od svého založení v prosinci 1917 Čeka za nepřítele označuje: „sabotáž a kontrarevoluci“ a zaměřuje se především na všechny, kdo se staví proti nacionalistické politice bolševiků a sabotují rozvoj kapitalistické a tayloristické organizace výroby. Přesný překlad názvu Čeka je „Všeruská mimořádná komise pro boj s kontrarevolucí a sabotáží“.

Čím víc se prosazuje nacionalistická a imperialistická politika a čím víc bývalých carských úředníků, armádních důstojníků a bývalých buržoastů je kooptováno do státního aparátu, aby řídili kapitál, tím víc se zintenzivňuje represe proti proletariátu. Státní terorismus si vybral první oběti, a to zejména u venkovského proletariátu, v době občanské války (mezi „bílým“ terorem a „rudým terorem“), což se omlouvá velkým zmatkem panujícím během konfliktu mezi oběma kapitalistickými projekty. Následně se státní terorismus soustředil na hospodářský sektor a represí proti jakémukoli proletářskému pokusu žít méně špatně. Všichni, kteří směňují jídlo, brání se rekvizicím, dostanou se ke kousku masa, účastní se stávků v továrně, vzdorují odvodům do armády a obecně všichni, kdo obhajují boj proti zvyšování vykořisťování, které leninismus prosazuje proti proletářským zájmům, jsou obviněni ze spekulace, sabotáže a kontrarevoluce. Ale ti, kteří otevřeně vyzývají k odporu proti jasně buržoazní politice bolševiků a zejména ti, kteří se, tak, jako to činili vždy, i nadále organizují a jednájí proti státu, jsou potlačováni tím nejselektivnějším a nejnásilnějším způsobem. Nezapomínejme na to, že v době carismu nejvíce potlačované strany a skupiny jsou první, jež potlačí i bolševici, kteří se mohou spolehnout na spolupráci mnoha bývalých zkušených carských důstojníků. V mnoha případech jsou revoluční militanti zavřeni ve stejných věznicích a celách, ve kterých seděli za cara.

Od vytvoření Čeky v prosinci 1917 pod vedením Dzeržinského (bývalého levého esera) bude represe děsivá, jak kvalitativně, tak kvantitativně: mučení se od samého začátku stane všeobecně používanou metodou, stejně jako politika mizení a fyzické likvidace osob. Na rozdíl od toho, co se nám snaží namluvit jeho mýtus, to bylo právě za Lenina, kdy Sovětský svaz zažil nejhorší období otevřené represe ve své historii, pokud jde o počet přímých úmrtí.

Různé zdroje se shodují na tom, že během toho, co je oficiálně považováno za období Teroru, tj. doba 18 měsíců od září 1918 do ledna 1920, zemřelo jeden a půl milionů lidí. Vyjádření Ústředního výkonného výboru sovětů 2. září 1918 legitimizovalo to, co nazývalo „masový teror“, což byl v praxi teror proti masám. Původně byl schválen jako nástroj boje proti těm, kteří se stavěli proti Brestlitevskému míru, a zejména proti otevřenému povstání levých eserů. Později se ho užívalo proti všem, kteří byli označeni za „agenty buržoazie“, těm, kdo požadovali

pokračování revoluce (hlásající „permanentní revoluci“ nebo „třetí revoluci“), jak to činili povstalečtí bolševici až do října 1917 v opozici proti většině bolševiků (kteří byli proti povstání a socialistické revoluci a podporovali prozatímní vládu).

Bolševici prohlásili, že revoluce skončila, že nyní je třeba pracovat a spolupracovat při obnově státu s různými silami kapitálu a světového státu. O něco víc než o měsíc později se Lenin hájil v Pravdě: „Když nás lidé kritizují pro naši krutost, ptáme se, jak mohli zapomenout na nejzákladnější principy marxismu“ (publikováno 26. října 1918). Když se Lenin snaží ospravedlnit neospravedlnitelné a pasuje se na největšího vykladače Marxe na světě, je jen logické, že Džerzinskij, první šéf Čeky, prohlašuje, že „donutit proletáře jakýmkoli způsobem, počínaje trestem smrti, je metoda pro vytvoření komunistického člověka.“

O osmnáct měsíců později, když se stát rozhodne zrušit trest smrti (oficiální zákaz je jen na oko a pro vojenské soudy neplatí: odsouzení k smrti jsou tudíž deportováni do frontových zón), učiní tak proto, aby mohl využít veškerou dostupnou pracovní sílu a dát ji do služby hospodářského rozvoje. To konsoliduje leninskou ideologii o nutnosti rozvoje kapitalismu jako kroku směrem k socialismu. Uplatňuje se tu „geniální“ Leninovo heslo, které říká, že socialismus je „vláda sovětů plus elektrifikace“. Přísné uplatňování nucené práce je pro uskutečnění buržoazních demokratických úkolů v rozvrácené zemi nezbytné. Pomocí ideologie a státního teroru bude proletariát donucen vynaložit maximální produktivní úsilí. Tábory nucených prací začnou fungovat počínaje rokem 1918, kdy jich vzniklo hned několik. 8. srpna 1918 Trockij napíše a z titulu lidového komisaře armády a námořnictva podepíše rozkaz revolučního válečného soudu, z něhož tu citujeme: „Soudruh Kamenšikov, kterého jsem jmenoval velitelem stráže zodpovědné za ochranu Moskevsko-kazaňské železnice, vydal příkaz vytvořit koncentrační tábory v Muromu, Arsamasu a Swiachsku. V těchto táborech byli internováni všichni podněcovatelé problémů, kontrarevoluční důstojníci, sabotéři, spekulanti a paraziti, s výjimkou těch, kteří byli ihned zastřeleni na místě činu nebo těch, kteří byli revolučním soudem odsouzeni k jiným trestům.“ V roce 1920 se otevře dalších osm koncentračních táborů. V roce 1922 jich bude vedení politické policie ovládat padesát šest. Mezitím se odsouzení k „nuceným pracím“, obhajované Leninem a Trockým, všeobecně rozšíří a posléze se zase stane odsouzením specificky určeným pro „ty, kteří nechtějí pracovat a sabotérům“, což je jinými slovy proletářský odpor. Bez nebo s oficiálním trestem smrti, zároveň s popravami polooficiálními či vykonanými v rámci stanného práva, hynou odsouzení na vězeňský režim v táborech, extrémní klima v oblastech záměrně vybraných pro tento účel, odpírání potravy, mučení i kvůli sebemenší neposlušnosti a samozřejmě na nucenou práci... „Povinnost a proto i donucení je nezbytnou podmínkou k potlačení buržoazní anarchie... Bez nějaké formy státního donucení, která tvoří základ militarizace práce, by nahrazení kapitalistické ekonomiky socialistickým hospodářstvím bylo jen prázdným slovem... Bez povinnosti pracovat, bez práva vydávat příkazy a vyžadovat jejich provedení, ztrácejí odbory svou podstatu, protože jsou pro socialistický stát ve výstavbě nezbytné, nikoli proto, aby bojovaly za lepší pracovní podmínky... ale aby pracující třídu zorganizovaly pro výrobu, aby ji zdisciplinovaly, rozdělily, vzdělávaly... stručně řečeno, aby pracující autoritativně začlenily, v naprosté shodě s mocí, do rámce jediného plánu.“ (Trockij – Terorismus a komunismus, 1920) Po Leninově smrti pojmu věznic, které proletáři v roce 1917

vyprázdnili, do svých odporných útrob 87 800 politických vězňů, jejichž velká část se účastnila říjnového povstání, a to včetně aktivistů komunistické levice samotné bolševické strany.

Politický aparát, státní teror a pracovní tábory se tak staly klíčovými pro ruskou kontra „revoluci“ a rozvoj kapitalismu (který Lenin a Radek nazývají „socialismus v jedné zemi“, což je termín, jež oficiálně schválil 6. sjezd v roce 1928, teoreticky zpracoval Bucharin a při životě udržoval Stalin). Při druhém výročí roku 1917 Pravda hrdě napsala: „Heslo ‚Veškerou moc sovětům‘ se změnilo na ‚Veškerou moc pro Čeku.‘“ ★

titul: leninismus proti revoluci ★ 2. část – leninismus, likvidátor komunistické ruptury

autor: internacionalistická komunistická skupina (iks) ★ info@gci-icg.org ★ gci-icg.org

překlad a vydavatel: přátelé internacionalistické komunistické skupiny

datum vydání: říjen 2017

kontakt na vydavatele: prateleiks@autistici.org ★ prateleiks.noblogs.org/

Čtěte také KOMUNISMUS

<http://gci-icg.org/czech/komunismus1.pdf>

<http://gci-icg.org/czech/komunismus2.pdf>

<http://gci-icg.org/czech/komunismus3.pdf>

_____ přátelé internacionalistické komunistické skupiny _____

email: prateleiks@autistici.org ★ blog: <https://prateleiks.noblogs.org/>